

ΤΗΣ ΚΟΚΚΩΝΑΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Δεν ήταν δρόμος πλέον περαστικός εις όλον το χωρίον. Αδύνατον να μην επερνούσε κανείς απ' εκεί όστις θα ανέβαιnen εις την επάνω ενορίαν ή όστις θα κατέβαιnen εις την κάτω. Λιθόστρωτον ανηφορικόν, από κάτω απ' της Σταματριζαινας το σπίτι έως επάνω εις τον ναόν της Παναγίας της Σαλονικιάς. Χίλια βήματα, κάθε βήμα και άσθμα. Εφούσκωνεν, εκοντανάσαιne κανείς διά ν' αναβεί, εγλιστρούσε διά να καταβεί.

Άμα επάτει τις εις το λιθόστρωτον, αφού άφηνεν οπίσω του το μαγαζί του Καψοσπύρου, το σπίτι του Καφτάνη και το παλιόσπιτον του γερο-Παγούρη με την τοιχογυρισμένην αυλήν, ευρίσκετο απέναντι εις το σπίτι του Χατζή Παντελή, με τον αυλόγυρον σύρριζα εις τον βράχον. Κάτω έχασκε μέγας κρημνός, μονότονος, προκαλών σκοτοδινην, σημειούμενος από ολίγους έρποντας θάμνους εδώ κι εκεί, οι οποίοι θα εφαινόnton εις το σκότος της νυκτός εκείνης ως να ήσαν κακοποιοί ψηλαφώντες και αναρριχώμενοι ή και σκαλικάντζαροι ελλοχεύοντες και караδοκούντες ως να έλθει η ώρα να εισβάλουν εις τας οικίας διά των καπνοδόχων.

Το κύμα υποκώφως εφλοίσβιζεν εις τα κράσπεδα του κρημνού, και ακούραστος βορράς φυσών από προχθές, μαλακώσας την εσπέραν ταύτην, εξήπλωνε τες αποθαλασσιές του έως τον μεσημβρινόν τούτον μικρόν λιμένα, ο παγκρατής χιονόμαλλος βασιλεύς του χειμώνος.

Από το άλλο μέρος του δρόμου, αριστερά εις τον ανερχόμενον, δίπλα εις το σπίτι του γερο-Παγούρη, και αντικρύζουσα με το του Χατζή Παντελή, υψούτο ατελείωτος οικοδομή, με τέσσαρας τοίχους ορθούς μέχρι του πατώματος, με τας ξυλώσεις χασκούσας έως της οροφής, με την στέγην καταρρέουσαν, με φαιούς και φθειρομένους τους τοίχους, την οποίαν η εγκατάλειψις, ο άνεμος και η βροχή είχαν καταστήσει ερείπιον και χάλασμα. Τα παιδιά, όσα κατήρχοντο την μεσημβρίαν από το εν σχολείον και όσα ανήρχοντο την εσπέραν από το άλλο, διά να αφήσωσι τα βιβλία εις την οικίαν, κλέψωσι τεμάχιον άρτου από το ερμάριον και τρέξωσιν ακράτητα διά να παίξωσιν εις τον αιγιαλόν, της έρριπτον αφθόνους πέτρας, διά να την εκδικηθώσι την ημέραν δι' όσον τρόμον τούς επροξένει την νύκτα, όταν ετύχαινε να περάσωσιν.

Οι παπάδες, όταν επέστρεφαν την παραμονήν των Φώτων εν σώματι από την οικία του δημάρχου, με τους σταυρούς και τας φωπιστήρας των, αγιάζοντες οικίας, δρόμους και μαγαζιά, και διώκοντες τους σκαλικαντζάρους, ελησμόνουν να ρίψωσι μικράν σταγόνα αγιασμού και εις την άτυχην εγκαταλελειμμένην οικίαν, την οποίαν δεν είχε χαρεί ο οικοκύρης όστις την έκτισε, και ήτις δεν είχε αξιωθεί ν' απολαύσει την οικοκυράν της. Τοιαύτη οικία επόμενον ήτο να γίνει κατοικητήριο των φαντασμάτων, άσυλον ίσως των βρυκολάκων, και ίσως ορμητήριο και τόπος συγκεντρώσεως των τυράννων της ώρας ταύτης, των σκαλικαντζάρων.

Δεν είχαν αξιωθεί ν' απολαύσει την οικοκυράν της. Ο καπετάν Γιαννάκος ο Συρμαής, ανήρ αισθηματικός και γενναίος, «μερακλής» όσον κανείς άλλος εκ των συγχρόνων του, είχε ερωτευθεί ποτέ εις το Σταυροδρόμι την Κοκκώνα-Αννίκαν, ωραίαν, υψηλήν, με χρυσόξανθα μαλλιά, λευκήν και με χαρακτήρας λεπποτάτους, με βλέμμα το οποίον κάτι έλεγε στην καρδιά. Ο πλοίαρχος ηρραβωνίσθη εν τη Βασιλευούση, και κατήλθε με το καράβι εις την πατρίδα, όπου παρήγγειλε να του κτίσουν, με σχέδιον κομψόν και ασύνηθες έως τότε εις την πολίχνην, την μικράν ωραίαν οικίαν, σκοπεύων με το πρώτον ταξίδιον να φέρει έπιπλα από την Βενετίαν, διά να ευτρεπίσει, να στολίσει την νεόκτιστον οικίαν και την κάμει αξίαν της αβράς Κοκκώνας, την οποίαν εμελέτα να φέρει από την Πόλιν. Αλλ' η οικία δεν έμελλε να τελειώσει και η Κοκκώνα δεν έμελλε να κατέλθει. Η Κοκκώνα, οκτώ μήνας μετά την μνηστείαν, απέθνησκε φθισική εις το Σταυροδρόμι, και η οικία έμεινεν ατελείωτη, έρημη και άχαρη, ανά τον λιθόστρωτον ανηφορικών δρόμον, σιμά εις τον κρημνώδη βράχον. Ως αόρατος δε επιγραφή επί του μετώπου της καταρρευούσης οικίας, ως αόριστος τραγική ειρωνία επί της τύχης της, έμενε το όνομα «της Κοκκώνας το Σπίτι».

Μνημούρια του Φερίκ-κιοϊ κι' ολόρθα κυπαρίσσια...

Έχασα την αγάπη μου και λαχταρώ περίσσια.

Την εσπέραν εκείνην, παραμονήν των Χριστουγέννων του έτους 185... δύο παιδιά κατήρχοντο με ζωηρά βήματα το λιθόστρωτον και οι πόδες των, ασυνήθιστοι εις τα πέδιλα τα οποία είχαν φορέσει ίσως εκτάκτως την εσπέραν εκείνην, έκαμνον μέγαν κρότον επί των πλακών του εδάφους. Αμφότεροι εκράτουν ελαφράς ράβδους. Ο εις εκράτει φανόν με την άλλην χείρα. Ήτο εβδόμη ώρα. Νυξ αστροφεγγής και ψυχρά. Σφοδρός άνεμος κατήρχετο παγετώδης από τα χιονισμένα βουνά. Ο άνεμος έκαμνε τα σφικτοκλεισμένα παράθυρα και τας κλειδομανδαλωμένας θύρας να στενάζωσιν υπό την ψυχράν πνοήν του. Τα παιδιά εμάλωναν ως δύο γνήσιοι φίλοι.

-Εγώ είδα π' σόδωκε ένα εικοσιπενταράκι, βρε Αγγελή, έλεγε το εν.

-Όχι, μα το θεριό, έλεγε το άλλο· μια πεντάρα μόδωκε. Να τηνε.

Και εδείκνυε μεταξύ των δακτύλων του μίαν πεντάραν.

-**Όχι**, επέμενε το άλλο, το οποίο εκράτει το φανάριον. **Το είδα εγώ που ήταν εικοσπενταράκι · δε με γελάς.**

-**Όχι**, μα την παναγίδα, βρε Νάσο. Μιά πεντάρρα, σου λέω.

-**Μ'** αφήνεις να σε ψάξω;

-**Θα σ' πέσει το φανάρι.**

Διά μιας ο Νάσος άφησε το φανάρι καταγής και ητοιμάζετο να ψάξει τον Αγγελήν. Είχον λάβει το μέτρον, επειδή δεν ενεπιστεύοντο αλλήλους (ήσαν δεκαετείς την ηλικίαν), ευθύς άμα κατήρχοντο από εκάστην των οικιών, όπου ανέβαινον κι ετραγουδούσαν τα Χριστούγεννα, να κάμνωσιν ευθύς μερίδιον πεντάρρα και πεντάρρα και κανείς εκ των δύο να μην είναι κάσσα μέχρι τέλους της επιχειρήσεως. Αλλά την τελευταίαν φοράν ο Νάσος είχε υποπτευθεί τον Αγγελήν.

Εν τη θέρμη της λογομαχίας των, είχαν λησμονήσει ότι έφθασαν ήδη εις το στενόν του λιθοστρώτου, του άγοντος εις την επάνω συνοικίαν, και ευρίσκοντο υποκάτω εις το σπίτι της Κοκκώνας, όπου έβγαιναν φαντάσματα. Εκεί είχαν σταματήσει και ο Νάσος ήρχισε να ψάχνει τον Αγγελήν.

Ο Αγγελής, ενόσω ο άλλος ηρεύνα τα θυλάκια της περισκελίδος του, ίστατο αδιάφορος, αλλ' άμα η χειρ ανήλθε και ήρχισε να ψαύει τον κόλπον, έπιασεν ο ίδιος το γελέκον του αριστερά προς την μέσην, και το έσφιγγε με όλην την δύναμιν του, εμποδίζων την χείρα του φίλου του να φθάση έως εκεί.

-Δεν μ' αφήνεις να σε ψάξω!

-Άφησέ με! Δεν έχω τίποτε.

-Είσαι ψεύτης!

Ο Αγγελής ύψωσε απειλητικήν χείρα.

-Είσαι ψεύτης και κλέφτης!

Ελαφρός κόλαφος ηκούσθη, και συγχρόνως φωνή παραδόξου όντος μελανού την όψιν, με μαλλιά ανατσουτσουρωμένα, με αλλόκοτα ράκη ως ενδυμασίαν, αντήχησε:

-Τι μαλώνετε, βρε;

Τα δύο παιδιά αφήκαν συγχρόνως διπλήν πεπνιγμένην κραυγήν και εδοκίμασαν να τραπώσιν εις φυγήν, αφήνοντα το φανάριον καταγής. Αλλά το παράδοξον όν με τον πόδα ανέτρεψε το φανάριον, το οποίον έσβησεν ευθύς, και με τας δύο χείρας συνέλαβεν από τους βραχίονας τα δύο τρέμοντα παιδιά.

-Ποιος είναι κάσσα, βρε;

Τα δύο παιδιά ήσπαιρον κ' εδοκίμαζαν να φύγουν.

-Μη φοβάστε, δεν σας τρώω. Δώστε μου τους παράδες σας, για να μη μαλώσετε και σκοτωθήτε. Καλά που βρέθηκα εδώ και σας γλύτωσα.

Έψαξε τες τσέπες των δύο παιδιών, και συγχρόνως τα έσυρε προς την θύραν του ισογείου της κατηρειπωμένης οικίας όπόθεν ειχεν εξέλθει, ως φαίνεται, το παράδοξον όν. Εκεί έβαλε τον Νάσον υπό κράτησιν όπισθεν της θύρας, χωρύρωσε το άνοιγμα με το ίδιον σώμα του και έψαξεν εν ανέσει τον Αγγελήν. Εύρε δεκαπέντε ή είκοσι πεντάρες και δεκάρες εις τα θυλάκια. Είτα έψαξε τον Νάσον, εύρεν άλλα τόσα και εις αυτού το θυλάκιον. Ακολουθώς απέπεμψε τα δύο παιδιά.

-Πηγαίετε τώρα, και μη φοβάσθε. Άλλη φορά να μην μαλώνετε.

Ο Γιάννης ο Παλούκας δεν είχε πώς να μεθύσει και πώς να εορτάσει τα Χριστούγεννα, εκείνη την χρονιά. Ήτο συνήθως άεργος, και οι τεμπέλικες μικροδουλειές, τας οποίας εξετέλει κάποτε, πότε κουβαλών νερό με την στάμναν εις τας οικίας, πότε υπηρετών τους κηπουρούς, τους αλωνιστάς και τους εργάτας των ελαιοτριβείων, πότε βοηθών τους γριπάρηδες εις την ανέλκυσιν του μακρού ατελειώτου γρίππου επί της μεγάλης άμμου εις τον αιγιαλόν, δεν τον είχαν «σηκώσει» κατά το έτος εκείνο. Τι να κάμει; Πώς να περάσει τέτοια χρονιάρα μέρα; Τι εσοφίσθη;

Της Κοκκώνας το σπίτι, το οποίον εφοβούντο τα παιδιά της πολίχνης, και το οποίον δεν αγίαζαν οι παπάδες όταν κατήρχοντο από την άνω συνοικίαν με τους σταυρούς, ήτο κατάλληλος σταθμός διά να κρυβεί κανείς και να περάσει ως σκαλικάντζαρος, επειδή το καλούσαν οι μέρες, αφού μάλιστα χάριν των ημερών αυτών θα το έκαμνε και ο Παλούκας. Από εκεί θα επερνούσαν όλα τα παιδιά της κάτω ενορίας, δηλαδή τα δύο τρίτα των παιδιών του χωριού, εις το γύρισμά των από την επάνω ενορίαν, ότε θα είχαν ικανά κέρματα εις τα θυλάκιά των. Ο Παλούκας δεν εσκέφθη περισσότερον.

Έλαβε παλαιόν σιδηρούν τηγάνιον, εμουντζουρώθη όλος εις το πρόσωπον -μετέθεσε, το επ' αυτώ δύο μήνας πρωιμώτερα την Αποκριάν- εφόρεσε παλαιά ράκη τα οποία επρομηθεύθη κάπου, και απελθών, άμα ενύκτωσεν, εξεκάρφωσεν αθορύβως τας παλαιάς σανίδας, τας σχηματιζούσας χιαστί πρόχειρον φραγμόν εις το ισόγειον της ερήμου κατοικίας της Κοκκώνας, και εχώθη μέσα. Μίαν ώραν ύστερον κατήλθε διά του λιθοστρώτου, η πρώτη συνωρίς των αδόντων παιδιών, ο Νάσος και ο Αγγελής. Είδομεν πώς ήλθαν βολικά τα πράγματα, και πώς ο Παλούκας κατώρθωσε μάλιστα να περάση ως ειρηνευτής μεταξύ των παιδιών που εμάλωναν.

Αφού ο Νάσος και ο Αγγελής ετράπησαν εις φυγήν, αισθανόμενοι φεύγον το έδαφος υπό τους πόδας των, κατήλθον άλλα παιδιά, είτα άλλα. Ο Παλούκας ήκουε μακρόθεν τον κρότον των βημάτων των, τας ευθύμους φωνάς των, και επιθύριζε:

-Μας έρχεται άλλη ζυγιά.

Η τελευταία ζυγιά ήτις κατήλθε, συνίστατο από τον Στάμον και από τον Αργύρη, δύο φρονίμους παίδας. Ούτοι δεν εμάλωναν, αλλ' εσχεδιάζαν μεγαλοφώνως τι να τα κάμουν τα λεπτά εκείνα που θα εμάζωναν εκείνην την βραδιάν.

-Να φτιάσωμε κι ένα σκεπαρνάκι, βρε.

-**Να κόψουμε μια λεύκα.**

-**Να πάρουμε φλαμούρι, να κάμουμε καράβι.**

-**Να βγάλουμε από τον πεύκο τ' Αλμπάνη την καρίνα και τα στραβόξυλα.**

-**Εσύ θα είσαι μαραγκός, κι εγώ πρωτομάστορας.**

-**Βρε!** καλώς τους μαστόρους, ηκούσθη έξαφνα μία φωνή.

Ο Παλούκας είχαν εξορμήσει, τρίτην ή τέταρτην φοράν, από την κρύπτην του.

Ο Στάμος και ο Αργύρης αφήκαν πεπνιγμένην κραυγήν και ηθέλησαν να φύγουν. Αλλ' ο Παλούκας εφήρμοσε την μέθοδόν του, και τους ελήστευσε.

-**Είναι άλλη ζυγιά;** ηρώτησεν είτα.

Τα παιδιά τον κοιτάζαν με απλανή όμματα, απολιθωμένα από τον φόβον. Αλλ' ο Στάμος, όστις ήτο δωδεκαετής και ξυπνητός, ενόησε εν τω μεταξύ ότι δεν ήτο φάντασμα. Ο φόβος του εμετριόσθη, και μετέδωκε θάρρος και εις τον Αργύρην.

-**Είναι κι άλλη ζυγιά;** επανέλαβεν ακαταλήπτως ο παράδοξος άνθρωπος.

-**Τι ζυγιά;** ηδυνήθη ν' αρθρώσει ο Στάμος.

-**Είναι άλλα παιδιά να κατεβούν, απ' τον απάνω μαχαλά;**

-**Δεν ξέρω,** είπεν ο Στάμος.

Την φοράν ταύτην, ο Παλούκας είχαν ολιγωρήσει να σβήσει τον φανόν, διότι εκ της μέχρι τούδε πείρας του επείσθη ότι δεν θα τον ανεγνώριζαν τα παιδιά. Αλλ' ο Στάμος τον κοιτάξε τόσο

καλά, ώστε «εγύριζε μες στο νου του» ότι κάποιος ήταν και δεν απείχε πολύ του να τον αναγνωρίσει.

-Πέστε μου, βρε, αν είναι κι άλλη ζυγιά, επέμεινε ο Παλούκας.

-Δεν ξέρουμε, επανέλαβεν ο Στάμος.

Τέλος ο Παλούκας αφήκε τα παιδιά ελεύθερα.

Παρήλθον δέκα λεπτά της ώρας, και γενναίον πετροβόλημα ήρχισε να δέρνει την στέγην, τας ξυλώσεις, και τας δοκούς του αφαντώτου πατώματος της ερήμου κατοικίας. Πολλοί λίθοι, με υπόκωφον δούπον, διερχόμενοι διά των δοκών, και άλλοι διά της θύρας έπιπτον εις το έδαφος του ισογείου.

Στράτευμα παιδιών είχαν εξορμήσει από το προαύλιον του ναού των Τριών Ιεραρχών, τριακόσια ή τετρακόσια βήματα απέχοντος, και εξετέλει φοβεράν έφοδον κατά του ασύλου του Σκαλικαντζάρου.

Τα πρώτα ληστευθέντα παιδιά, ο Νάσος και ο Αγγελής, αφού έφθασαν ασθμαίνοντα εις την μικράν πλατείαν την έμπροσθεν του ναού, μη έχοντα πλέον διά τι πράγμα να μαλώσωσιν, έκαμαν αγάπην. Μετά φιλικωτάτην δε συζήτησιν εκ συμφώνου, απεφάνθησαν ότι το παράδοξον, το οποίον τους επήρε τα λεπτά, αφού δεν τους επήρε ούτε την φωνήν ούτε τον νουν των, θα ειπεί ότι δεν ήταν φάντασμα, ούτε βρυκόλακας, και αφού δεν εδοκίμασε να τους φάγει, θα ειπεί ότι δεν ήταν ούτε σκαλικάντζαρος. Τι άλλο θα ήταν λοιπόν; Θα ήταν άνθρωπος, χωρίς άλλο.

Η δεύτερα ζυγιά των παιδιών έφθασε μετ' ου πολύ, είτε η τρίτη και η τετάρτη. Τέλος ο Στάμος, όσπης ήλθε τελευταίος μετά του Αργύρη, επρότεινε και όλοι εψήφισαν να εκτελέσωσι τακτικήν νυκτερινήν έφοδον κατά της οικίας.

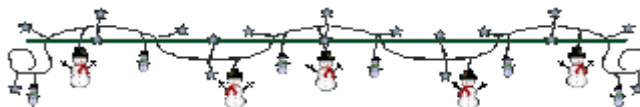
Ο Παλούκας, την στιγμήν εκείνην, εδίσταζε, και είχεν αποφασίσει πλέον ν' αποσυρθεί αφού είχε κάμει αρκετήν λείαν, όση θα ήρκει διά να μεθύσει την ημέραν των Χριστουγέννων, ως και την ημέραν των Επιλοχίων, και την του αγίου Στεφάνου ακόμη. Ενώ δε ήτο έτοιμος να φύγει και πάλιν έμενεν, επήλθεν η πρώτη πυκνή χάλαζα των λίθων.

-Να μια ζυγιά! εφώναξε φιλέκδικος ο Στάμος.

-Να μιά ζυγιά! επανέλαβον εν χορώ τα παιδιά.

Πέντε δευτερόλεπτα πρότερον αν απεφάσιζεν ο Παλούκας να φύγει, θα ήτο ήδη εκτός βολής. Δυστυχώς ήτο αργά τώρα.

Απεφάσισε ν' αρπάξει μίαν σανίδα και μεταχειριζόμενος αυτήν ως σπάθην άμα και ως ασπίδα να εκτελέση έξοδον διασχίζων τας τάξεις του εχθρού. Αλλά δεύτερα ραγδαιοτέρα χάλαζα λίθων τον έκαμε να οπισθοδρομήσει με δύο πληγάς εις την κνήμην και εις τον βραχίονα.

-Να κι άλλη ζυγιά! εφώναξεν αδιάλλακτος ο Στάμος.

-Να κι άλλη ζυγιά! ηλάλαξαν τα παιδιά.

Ο Παλούκας εκόλλησεν εις την εσωτέραν γωνίαν του ισογείου, στηρίξας τα νώτα εις τον τοίχον, ζαρωμένος υπό τινά δοκόν του πατώματος, σύρριζα εις τον τοίχον βαλμένην. Αλλά κι' εκεί, μέγας λίθος, κτυπήσας επί του τοίχου, ελόξευσε και τον έπληξε μετά μετρίας βίας εις τον ώμον.

-Βρε! από σπόντα, εμορμύρισε γελών ακουσίως ο Παλούκας.

Ευτυχώς δι' αυτόν, οι εχθροί δεν απεφάσισαν να έλθωσιν έως την θύραν του ισογείου. Λείψανον φόβου υπήρχεν ακόμη, φαίνεται, εις το βάθος του παιδικού θράσους.

Τέλος, επειδή η μάχη παρεκτείνεται, ο Παλούκας, μετά φρόνιμον σκέψιν, απεφάσισε ν' αναρριχηθεί εις τον τοίχον (εγνώριζε πού υπήρχαν οπαι από τα ικρία και τες ξυλωσιές της οικοδομής) πατών από οπήν εις οπήν. Το έκαμε ταχέως και επιτυχώς, και αφού έφθασεν εις το πάτωμα, αόρατος εις τον εχθρόν όπισθεν λειψάνου ξυλοτοίχου, αποφασιστικώς επήδησεν από το άλλο μέρος, εντός του εδάφους της αυλής του γερο-Παγούρη.

Ήτον ως δύο μπόγια υψηλά, όχι περισσότερον. Διότι το έδαφος ήτο υψηλότερον κατά τρεις ή τέσσαρας σπιθαμάς έσωθεν του αυλογύρου.

Ο Παλούκας έπεσε βαρύς, εκτύπησεν εις το γόνυ, ανετράπη, ανωρθώθη, έψαυσε τα μέλη του, και βεβαιωθείς ότι δεν του είχε σπάσει κανέν κόκκαλον, ετράπη εις φυγήν, τρέχων από το άλλο μέρος του αυλογύρου, όπου ήξευρεν ότι ο περίβολος εκλείετο από απλούν φράκτην, συγκοινωνών προς την αυλήν συγγενικής οικίας.

Ο δούπος της πτώσεώς του ηκούσθη εκείθεν του τοίχου της αυλής.

Ο Στάμος εφώνησε **«εμπρός!»** και δοκιμάσας το μάνδαλον της θύρας του αυλογύρου, είδεν ότι η θύρα ήτο ανοικτή. Εισώρμησε πρώτος και τα άλλα παιδιά τον ηκολούθησαν.

Η φωνή του Παλούκα συνωδεύθη, εκτός του δούπου της πτώσεώς του, και από άλλον κρότον, κρότον μεταλλικόν. Λεπτά τού είχαν πέσει από την τσέπην.

Ο Παλούκας δεν εγύρισεν οπίσω να τα μαζέψει.

Ο Αγγελής, εν των παιδίων, ήκουσε ζωηρότατα τον μεταλλικόν κρότον, αγροίκησε πολύ καλά το μέρος εις το οποίον είχαν πέσει τα κέρματα, και κύψας και ψηλαφών ήρχισε να τα μαζώνει με την φούχταν, ενώ τα άλλα παιδιά έτρεχαν κατόπιν του φεύγοντος Παλούκα, ρίπτοντα λίθους και κράζοντα:

-Να, κι άλλη ζυγιά! Να, κι άλλη ζυγιά!

Κρότος παραθύρου ανοιγομένου ηκούσθη ήδη εις τον οικίσκον του γερο-Παγούρη, όστις ακούσας την ακατανόητον έφοδον, την γενομένην την νύκτα εκείνην εις τον αυλόγυρον του, ήνοιγε το παράθυρον και ηρώτα έκπληκτος:

-Τι είναι; Τι τρέχει;... Ποιος είναι;... Ποιοι είστε;... Ε! δεν ακούτε!

Ενώ ο Αγγελής είχε μαζέψει ήδη όλα τα λεπτά όσα ηύρε, και έφευγεν διά της μεσημβρινής θύρας, και τα άλλα παιδιά πέραν του βορεινού φράκτου, κατεδίωκον εις τον βρόντο τον Παλούκαν, όστις είχε γίνει άφαντος ήδη, επαναλαμβάνοντα:

-Να, κι άλλη ζυγιά! Να, κι άλλη ζυγιά!

(1893)

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, Άπαντα, τ.2, κριτ. έκδ. Ν.Δ. Τριανταφυλλόπουλος, Δόμος, Αθήνα 1997, σ. 641-649

